

[Arbejdsministeren.]

udgifter på ca. 128 mill. kr., medens udgifterne ville blive på ca. 250 mill. kr. efter lovforslagets system. Det er jo en ganske betydelig udgiftsstigning. I et år med den nævnte ledighed ville arbejdsgivernes bidrag udgøre 62 kr. 50 øre pr. helårsarbejder, imod nu 45 kr., for landbrug, skovbrug og fiskeri dog kun 9 kr. I et år med en ledighed på 3,3 pct. som den, vi havde i 1963-64, altså også en relativt lav ledighed, ville arbejdsgiverbidraget udgøre godt 100 kr. pr. helårsarbejder.

Af de 250 mill. kr. skulle kasserne bære 15 pct. eller 37,5 mill. kr., men da kasserne efter de seneste regnskabsoplysninger har renteindtægter og andre indtægter på 32,5 mill. kr., ville det beløb, der skulle betales i kontingent, beløbe sig til ca. 5 mill. kr. eller et kontingent pr. medlem på 6 kr. om året eller 50 øre pr. måned. En ordning, der giver et sådant kontingent, synes jeg ikke er særlig realistisk.

Men hertil kommer, at en regel om, at kasserne, altså medlemmerne, skal betale en fast procentvis andel af understøttelsesudgifterne uanset ledighedens størrelse, må siges at være et oplagt principielt tilbageskridt i forhold til den nu gældende ordning, hvor hver kasse får tilskud fra det offentlige til dagpengeudgifterne med en procentdel, der er stigende med stigende ledighed i arbejdsløsheds-kassen.

Denne ordning var jo, skønt den administrativt er noget besværlig, netop det virkelige fremskridt i arbejdsløshedsforsikrings-systemet, som blev gennemført i 1958. Lovforslagets konsekvenser på dette punkt illustreres ganske godt af, at det nævnte kontingent pr. medlem på 6 kr. årligt i et år med en ledighed på 1,9 pct. ville stige til ca. 41 kr. i et år med en ledighed som i 1963-64, altså knap en 7-dobling af kontingentet ved en ledighedsforøgelse til mindre end det dobbelte.

Det sidste punkt i lovforslaget, jeg skal beskæftige mig med her, er fastsættelsen af, hvad medlemmerne af de enkelte kasser skal betale i kontingent.

Først må jeg lige pege på, at det ikke er rigtigt, når det i bemærkningerne er anført, at der er tale om en konsekvensændring, når man foreslår ophævelse af bestemmelsen om, at en kasses administrationsudgifter

ikke kan afholdes af de almindelige medlemsbidrag. Efter forslaget's ordlyd skal der ikke ydes offentlige tilskud til kassernes administrationsudgifter, og det medlemsbidrag, der tales om i forslaget, vedrører kun understøttelsesudgifterne. Hvordan tænkes så administrationsudgifterne afholdt? Det har vi ikke fået noget at vide om i forslaget.

Dernæst: efter lovforslaget skal der fælles for arbejdsløsheds-kasserne fastsættes et årligt medlemsbidrag, som i forbindelse med tilskuddene samt kassernes eventuelle andre indtægter er tilstrækkeligt til, at der kan ydes medlemmerne den fastsatte understøttelse. Dette bidrag må dog ikke overstige 15 pct. af en kasses udgifter.

Tanken om, at der skal fastsættes et for alle kasser fælles kontingent, kan måske lyde besnærende — jeg siger udtrykkeligt „måske“, for man kunne jo da meget vel tænke sig et kontingent, der varierer efter, hvor stor en erstatning der er sikret medlemmet. Men jeg savner enhver oplysning om, hvordan dette fælles kontingent skal dække de enkelte kassers kontingentbehov. En kasse med høj ledighed får jo ikke med et fælles kontingent nok ind fra sine medlemmer, medens en kasse med lav ledighed får for meget ind. Hvis det fælles kontingent, der tales om, tænkes fordelt til de enkelte kasser efter disses behov under hensyn til forskel i ledigheds- og dagpenge-niveau, skulle man dog tro, at der i forslaget, som jo opretholder den nuværende ordning med selvstyrende kasser, havde været bære en antydning af, hvordan fordelingen nærmere skulle ske; men det findes der ikke ét ord om. Og hvad tænker man sig så egentlig med det fælles kontingent? Det har vi heller ikke fået nærmere besked om.

Hertil kommer, at bestemmelsen om, at medlemsbidraget højst må udgøre 15 pct. af den enkelte kasses udgifter, betyder — det kan man se ved simpel regning — at der ikke vil kunne opkræves et medlemsbidrag, som skaber balance i regnskabet for samtlige kasser.

Med hensyn til de principper, lovforslaget bygger på, må jeg sige, at jeg på flere og væsentlige punkter må tage afstand fra det, og det bør efter min opfattelse ikke gennemføres.

Jeg vil i øvrigt gerne føje til, at der af arbejdsministeriet er nedsat et udvalg, hvis